

Nagypénteki közösségünk

Textus: Jn 10, 11-19

2015. április 3. Nagypéntek

Kedves Testvérek!

Ízlelgessük most Jézus szavait: „*Én vagyok a jó pásztor.*”

Engedjük magunkhoz közel: „*A jó pásztor életét adja a juhokért.*”

Nekünk is szólnak itt és most: „*Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, (...) és én életemet adom a juhokért.*”

Akkor érthetjük meg nagypéntek titkát, ha egyszerűen befogadjuk, amit Jézus mondott a küldetéséről: „*Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy azután újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, és hatalmam van arra, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.*”

A jó pásztor olyat tett, amit más sem nem tudott, sem nem volt képes megtenni a népéért: életét adta. Odaadta a legdrágábbat. Ártatlan, büntelen életét letette az ártatlanokért és a bűnösökért. Áldozat lett minden áldozatért és tettesért. Szenvedett a szenvedőkért és a szenvedést okozókért. Hűséges volt a hűségesekért és a hűtlenekért is. Kitartott a legvégsőig a kitartókért és azokért is, akik nem képesek vagy nem akarnak kitartani. Hallgatott és csendben tűrte a méltatlan gyalázást a megalázottakért és a megalázókért. Egyedül maradt, elhagyták tanítványai, magányosan szenvedett követőiért és árulóiért. Maga az Atya hagyta el, hisz közössége nem lehet a bűnnel sem a bűnt hordozóval; így halt meg azokért, akik azt hiszik, Isten elhagyta őket vagy épp azt gondolják: velük ez sosem történhet meg.

Jézus a jó pásztor. Értünk. Mi pedig nyája vagyunk. Népe. Vezette tanítványait egykor látható módon, ma pedig Szentlelke által vezet. Vezet a vezetők által, akiket Ő hív el a vezetésre. Vezet egyénileg és vezet közösségben, mert Ő pásztor. Hiszünk Benne, segítségül hívjuk Őt, egyedül, magunkban, a családjunkban és a gyülekezet közösségében is.

Nagypéntek napján halljuk, érthetjük, befogadhatjuk az evangéliumot: mindez értünk és helyettünk történt. Van áldozat, van engesztelés és megváltás. De vajon látjuk-e, hogy miközben személyesen értem történt mindez, többen vagyunk ebben az akolban? Látjuk-e, ismerjük-e egymást: a nyáját? Jézus végig többes számban beszél itt az Őt keresőkről. Az elveszett bárány egyedül van, de a megtalált már az akolban, a többiekkel együtt. Nem vagyunk egyedül, hanem nyájban, közösségben. Sőt, nem csak a mi közösségünkben van jelen a jó pásztor, hanem más akol is van, máshol is vannak gyermekei, nyája!

A nagypénteki kérdés most nem csak az: hiszed-e a jó pásztort, hanem ez is: szereted-e a nyáját, ahová helyezett a pásztor? Elfogadod-e azt, hogy Ő együtt gondolt minket látni? Szereted-e, ismered-e testvéredet, akit úgy ismer, és úgy szeret a Pásztor Jézus Krisztus? Fontos-e neked a másik, aki annyira fontos volt a pásztornak, hogy érte is önmagát adta? Egy nyájban a juhok nem csak időnként találkoznak egymással és mosolyognak, kedvesen, bájosan elcsevegnek, hanem életközösségük van egymással. Közelről ismerik egymás minden nyűgjét, nyomorát, baját.

Körben állunk, úrvacsorai közösségben vagyunk, emlékezünk: de vajon egymás szemébe tudunk-e nézni eközben? Nem vagyunk-e adósai egymásnak a legfontosabban: „...hogymást szeressétek?!” Adósok vagyunk türelemben, odafigyelésben, valódi meghallgatásban, jelenlétben, hordozásban és törődésben. Adósok vagyunk a megbocsátásban, egymás elhordozásában, az elfogadásban és a kedvességben. Adósok vagyunk a kölcsönös tiszteletben, a szeretetből fakadó tanítással és feddessel... Nem azért, mert igazán jó emberekké akarunk válni és jót akarnánk cselekedni, hanem mert erre hív minket a nagypénteken értünk szenvedett Krisztus.

Egy nyáj vagyunk! Mindez értünk történt. Azért, hogy közösségben legyünk, egységben. Hogy ne legyünk egyedül. Hogy számíthassunk egymásra, hogy felemeljük egymást. Azért, hogy erősítsük a megfáradtat és hordozzuk a gyengét. Hogy szolgáljunk

egymásnak. Hogy megmossuk egymás lábát, hiszen példát adott a mester. Hogy utolsók legyünk és megtaláljuk otthonunkat az egymással való közösségben.

Nem vagyunk hibátlan sem tökéletes nyáj, de a pásztorunk az. Nem biztos, hogy ismerjük egymást, lehet, hogy vendég vagy most itt, de a hit, a keresés, a vágy Isten jelenléte iránt összeköthet bennünket! Akár vezetője vagy a nyájnak, akár vezetettje, akár tagja, akár vendége: jöhetünk ma együtt Isten elé bűnbánattal: mindazért, amiben vétkeztünk a jó pásztor ellen és egymás ellen, magunk ellen. Vétkeztünk, mikor egymást lenéztük, vagy épp magunkat tartottuk alávalónak. Mikor magunkat különbnek tartottuk, vagy másokat tartottunk annak- bálványt csinálva a másikból.

A mi jó pásztorunknak hatalma volt és hatalma is van. Letette az életét értünk. Hatalma van, amivel ma is köztünk jár és munkálkodik és megváltoztat minket.

Kérjük és várjuk az Újjáteremtőt, hogy a feltámadását a közösségben is megélhessük: hogy van újrakezds és megbocsátás. Együtt követhetjük Őt, együtt lehetünk Vele békességben, követhetjük Őt.

Jézus mondja: „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért (...) Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, (...) és én életemet adom a juhokért.”

Ámen!

(Thoma László)